

Vstupte bez klepání

A-Styl se stal součástí literárního světa!

Kniha je k zakoupení ve všech dobrých knihkupectvích

Bílé ženy neumějí hip hop

Jedna má kamarádka má nad svým dokonalým kotníkem vytetovanou velmi půvabnou a něžnou baletku. Ona je ta kamarádka celá tak přitažlivá, že i kdyby měla na rameni modrou kotvu a nápis Chcýpni, kriso!, jistě by mi i to přišlo půvabné a něžné. Já mám nad vepřovým kotníkem věčně otláčenou gumu od ponožky, takže jsme si dost blízké.

Maminka mě začala na diskotéky pouštět v poměrně pokročilém věku. Konkrétně to bylo zhruba dva měsíce po dosažení třicátých narozenin. Mých, aby bylo jasno. Měla jsem velmi přísnou výchovu. Zřejmě věděla, proč to dělá. Nicméně o to nadšenější jsem byla, když jsem mohla sledovat tu dlouhonohou laň s další mou ploskobřichou přítelkyní sexy typu při tanci. V jejich podání se totiž stává opravdovým uměním. Jsou přirozeně krásné u každého pohybu, který, třeba i mimoděk, udělají. Strhávají na sebe vždy pozornost všech přítomných mužů i žen. A s těmi já prosím pěkně chodím tancovat. Může za to paracetamol, ten podle posledních výzkumů tlumí emoce. Proto mě pocity trapnosti nikdy nedoženou. Díky, drogy, jsem vám hodně dlužna!

S upocenou ofinou přilepenou na čele se pokouším napodobit nenásilné pohupování street dancových tanečníků. Tam, kde oni uvolněnými, ale přesnými pohyby rukou podtrhují důrazné beaty rapu, já s prsty široko od sebe a rukama ztuhlými marnou snahou o poctivou hiphopeřinu mávám kolem sebe, jako bych se opařila v hrnci s horkou vodou a zároveň čelila náletu zuřivých vos. Tam, kde se mírně pohupují v kolenou a dodávají tak nenucenou lehkost celému vyjádření, já předvádím podivnou variaci na použití záchodu ve vlaku v oblasti četných výhybek. Oni mají drsný výraz člověka, co vyrůstal na ulici a nepřekvapí ho tedy ani špatně roztřídný odpad. Já se tvářím jako někdo, kdo ve stejnou chvíli vede nerovný boj s úřadem, který přiděluje popelnice, a úpornou zácpou.

Už po prvním protancovaném večeru, při kterém se mě organizátoři pokusili složit k zemi a nacpat pásek mezi zuby, mi došlo, že pokud se chci nadále účastnit nočního života převlečená za streetačku převlečenou za dámu, nezbývá než poladit formu. Vyhledala jsem proto taneční školu pro drsný týpky.

Ve výběru stylů mě zaujal kurz nazvaný „Ladies“. Protože se považuji za lady první kategorie, napsala jsem na vedení slušnou žádost s dotazem, zda se mohu zařadit do probíhajícího kurzu. Přišla mi odpověď: „Pokud vám nevadí, že nejstarší účastníci je čtrnáct, pak klidně přijďte.“ Zatmělo se mi před očima. Tak. A je to. Vypadla jsem přepadem z kategorie lady. Po lady už je snad jenom tetka, po tetce babka, a co po babce? Po babce už nám zbývají maximálně čtyři jabka a dědoušek. E-mail ovšem pokračoval: „Pokud chcete tancovat s lidmi ve vaší věkové kategorii, doporučuji hip hop pro rodiče.“ I tato věta mě šokovala. Jednak mi přijde, že co se věku týče, vešli by se tři hip hopeři do jedné dámy, a pak považuji za matoucí informaci o rodičovství v souvislosti s tancováním. Usoudila jsem, že si holt takové lekce člověk musí společensky zasloužit a s hlavou plnou otázek se přihlásila.

Zaplatila jsem celý kurz najednou. Byla jsem na sebe hrdá, protože díky této fintě nebudu mít tendenci podléhat náhlým čtvrtelným dvouhodinovým záchvatům nemoci, ztráty hodiněk či neodkladné práce. Přímo na kurz jsem se dostavila přesně na čas s průkazkou pojištěnce, lékárníčkou a lahví vodky. Po začátku hodiny se ukázalo, že toto tancování probíhá za střízliva, což mi poněkud narušilo zenový klid. Vedoucí kurzu provedla prezenčku (to tak hip hopeři maj', baby), při které se ukázalo, že se všichni znají

z předchozích let. Začali se častovat veselými příhodami, až už to vypadalo, že dojde i na tu moji vodečku. V nejlepším instruktorka pustila nějakou tu muziku a začalo se tancovat.

Přesněji – ona začala tancovat, my jsme se pokoušeli křepčit v podobném směru z důvodu snížení rizika úrazu. Zrcadlo přes celou zeď nás mlčky obviňovalo z hluchoty, obezity, neschopnosti se ladně pohybovat a navrch přidalo i podezření na ztrátu soudnosti. Nebyla jsem naštěstí schopna sledovat svůj odraz, protože při každém polevení v pozornosti následovala i ztráta směru a rovnováhy. Je neuvěřitelné, kolik dřiny je za každým zdánlivě snadným pohybem. Název jednoho filmu tvrdí, že bílí muži neumějí skákat. Já bych to doplnila i o bílé ženy a houpání v kolenou. Motaly jsme se tam jako skupina psychiatrických pacientů, z nichž každý trpí jiným druhem poruchy. Instruktorka předvedla bounce, my dřep. Ona udělala street dancovou pózu, my předvedli scénku „Nevím, co s rukama a nohama, tak si tady hopsám. A jo, herdek. Já měla stát. Tak stojím a držím se za ucho, protože tak je to nejvíc cool.“

Po hodině a půl hopsání doprovázeném nekoordinovaným máváním rukou nám instruktorka zatleskala a zaševalila nadšeně: „Vy jste vážně šikulky!“ Moc jsem jí nevěřila, protože šikulám se dává bonbónek a my nedostali nic. Neměla jsem však čas na podání protestu, protože co následovalo potom, mi na pár dní vzalo vítr z plachet: „Tohle byl teda začátek té choreografie na vystoupení, příště budeme pokračovat!“ NA VYSTOUPENÍ!? On bude v Liberci festák pomatených?

To představení se bude natáčet. Když se něco natáčí, existuje velké riziko, že se to později i někde pouští. To mě děsí. Jsem prostě velmi plachá hip hoperka, žádný Harapes.